

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **R. S.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 26 maja 2020 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt XI Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 30 kwietnia 2019 r., sygn. akt VII K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od skazanego koszty postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

R. S. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w B. , sygn. akt VII K (...), za to, że dnia 17 marca 2018 roku w miejscowości Ł. prowadził samochód osobowy, znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I - 0,56 mg/l, II - 0,53 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się, będąc wcześniej skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w B., sygn. akt VII K (...), z dnia 17 maja 2012 roku za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, co stanowi występki z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a także zakaz

prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio (na poczet tego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 marca 2018 r. do dnia 30 kwietnia 2019 r.). Ponadto Sąd orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10 000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Obrońca R. S. wniósł apelację od wyroku Sądu I instancji, zarzucając mu błędy w ustaleniach faktycznych (przede wszystkich co do czasu spożycia przez oskarżonego alkoholu), brak przeprowadzenia przez Sąd z urzędu szeregu dowodów, a także nadmierną surowość kary.

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt XI Ka (...), Sąd Okręgowy w L. utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca R. S. , stawiając zarzuty:

1. rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającego na obrazie art. 7 oraz art. 410 k.p.k, poprzez ustalenie okoliczności czynu przemawiających na niekorzyść oskarżonego i przejawiającego się „w ustaleniu przez Sąd I instancji, a następnie podzieleniu tych ustaleń przez Sąd odwoławczy w ten sposób, że Sąd uznał iż oskarżony R. S. prowadził pojazd po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości, a także dokonał nienależytej oceny wyjaśnień oskarżonego, a także zeznań funkcjonariuszy Policji relacjonujących sprzecznie w zakresie okoliczności, tj. miejsca i czasu, w jakich rozpoczęli obserwację oskarżonego poruszającego się według ich zeznań samochodem osobowym, zaniechanie przesłuchania świadka D. R. oraz zaniechanie przeprowadzenia eksperymentu procesowego, pozwalającego na ustalenie czy zeznający w sprawie funkcjonariusze Policji byli w stanie właściwie obserwować oskarżonego w rejonie Banku Spółdzielczego z położonego po przeciwległej stromej ulicy parkingu, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia przez Sąd rozstrzygnięcia akceptującego istniejące na niekorzyść oskarżonego wątpliwości w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie czasu spożywania przez niego alkoholu”;

2. rażącego naruszenia elementarnych wymagań ustawy karno – procesowej, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegającego na obrazie art. 167 k.p.k., „polegającej na nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy w L. XI Wydział Karny Odwoławczy wniosku dowodowego obrońcy R. S. - adw. J. K.- w zakresie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zapisu audio - video monitoringu znajdującego się w rejonie bankomatu, znajdującego się w miejscowości Ł., pl. J., należącego do Banku Spółdzielczego w B. na okoliczność ustalenia prawdziwości wyjaśnień oskarżonego, rzeczywistego przebiegu zdarzenia, niepopelnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu; dokumentu w postaci historii rachunku bankowego prowadzonego przez Bank Spółdzielczy w B. dla R. S. , w zakresie operacji dokonywanej w dniu 17 marca 2018 r. oraz dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego lekarza toksykologa celem ustalenia rachunku retrospektywnego i prospektywnego alkoholu etylowego u oskarżanego w dniu 17 marca 2018 r. oraz określenia zawartości alkoholu etylowego we krwi oskarżonego w dniu objętym zarzutem, na okoliczność prawdziwości wyjaśnień oskarżonego, czasu i ilości spożytego przez oskarżonego alkoholu w dniu objętym zarzutem, niepopelnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu; jak również opinii biegłego inżyniera z zakresu urządzeń pomiarowych, prawidłowości ich działania, zakresu błędu pomiaru na okoliczność prawidłowości działania urządzenia analizator wydechu typu Alkometr A2.0/04 o nr fabrycznym (...), zakresu błędu pomiaru, z uwzględnieniem czy zasadne jest ponawianie badania w niewielkim przedziale czasu, np. w 7 minut, jak to miało miejsce w przypadku oskarżonego”;

3. rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającego na obrazie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaakceptowanie przez Sąd II instancji niezasadnej odmowy przyznania przez Sąd I instancji waloru wiarygodności wyjaśnieniom skazanego R. S. w tej części, w której podał on, że nie prowadził pojazdu mechanicznego pod wpływem alkoholu;

4. rażącego naruszenie prawa procesowego mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającego na obrazie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3

k.p.k. wskutek pozornej, chybionej i niepełnej kontroli odwoławczej postawionych w apelacji zarzutów, powołanie się w uzasadnieniu orzeczenia Sądu II instancji w większości na argumenty przytoczone przez Sąd I instancji oraz ograniczenie się tylko do lakonicznych wskazań, iż podziela argumentację tego Sądu.

5.rażącej niewspółmierność kary i środka karnego - polegającej na wymierzeniu kary bez warunkowego jej zawieszenia oraz na orzeczeniu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio - pomimo że istniały uzasadnione przyczyny dla zawieszenia wykonania orzeczonej kary oraz wymierzenia środka karnego w niższym zakresie – wynikające z charakteru zarzucanego czynu, pozytywnej oceny sprawcy oraz jego sytuacji osobistej i rodzinnej.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 17 grudnia 2019 r., sygn. akt XI Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. w VII Wydziale Karnym z dnia 30 kwietnia 2019 r., sygn. akt VIIK (...), oraz o uniewinnienie R. S. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania przez Sąd I instancji. Wniósł również o wstrzymanie wobec oskarżonego wykonania wyroku Sądu I instancji w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności do czasu zakończenia postępowania w przedmiocie rozpoznania niniejszej kasacji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy Prokurator Rejonowy w B. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego cel stanowi eliminacja z obiegu prawnego orzeczeń dotkniętych najpoważniejszymi uchybieniami, mogącymi wywrzeć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut kasacyjny – aby okazać się skuteczny – musi więc wskazywać na naruszenie znaczącej rangi, a nie stanowić polemiki z niesatysfakcjonującym strony rozstrzygnięciem Sądu II instancji. Z uwagi na wyjątkowy charakter kasacji, strona może ją wnieść jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt II KK 58/18).

Niemożliwe jest oparcie kasacji przez stronę wyłącznie na zarzucie niewspółmierności kary czy kwestionowanie w postępowaniu przed Sądem Najwyższym poczynionych przez sądy ustaleń faktycznych.

Obrońca skazanego, we wniesionej przez siebie kasacji zarzuca w zarzutach pierwszym i trzecim błędną ocenę materiału dowodowego, w efekcie której doszło do ustalenia, iż R. S. prowadził pojazd po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości, mimo że skazany przedstawił alternatywną wersję wydarzeń. Jest to w istocie ustalenie Sądu I instancji, którego treści kasacja bezpośrednio nie może dotyczyć. Po wtóre skarżący stwierdza naruszenie przez Sąd *ad quem* reguł określonych w art. 7 k.p.k. Taki zarzut – a więc dotyczący niewłaściwej oceny materiału dowodowego - może być na etapie kasacyjnym podniesiony wyłącznie wówczas, gdy sąd odwoławczy prowadził postępowanie dowodowe lub dokonał całkowicie odmiennej oceny materiału zgromadzonego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt V KK 20/18). Kasacja jest bowiem środkiem zaskarżenia wyroku Sądu II instancji, a więc zarzuty w niej zawarte muszą się odnosić do postępowania odwoławczego. W innych okolicznościach, podnoszenie kwestii naruszenia art. 7 k.p.k. w kasacji nie jest niczym innym, jak zmierzaniem do uruchomienia ponownej kontroli apelacyjnej i przeniesienia ciężaru rozważań na grunt powtórnej analizy wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych.

Niesłusznie również autor kasacji zarzuca Sądowi odwoławczemu obrazę art. 167 k.p.k., w sytuacji gdy Sąd ten miał prawo odmówić przeprowadzenia wnioskowanych dowodów w instancji odwoławczej, skoro strona nie wnioskowała o ich przeprowadzenie – a nie było po temu przeszkód – w postępowaniu przed Sądem Rejonowym. Warto w tym miejscu nadmienić, że w świetle zebranego materiału dowodowego trudno przypuszczać, by którykolwiek z tych dowodów mógł doprowadzić Sąd do odmiennej oceny postępowania skazanego, niż dokonana.

Sąd Najwyższy nie podziela również poglądu skarżącego, iż kontrola instancyjna została przeprowadzona w sposób pobieżny i opierała się na bezkrytycznej akceptacji ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji. Oceniając prawidłowość postępowania drugoinstancyjnego należy mieć na uwadze, iż sposób wykonania obowiązku art. 457 § 3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków

apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.) jest pochodną, z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2018 r., sygn. akt V KK 384/17). Odwołanie do treści wyroku Sądu Rejonowego wynikało więc ze zgodności obydwu Sądów co do treści rozstrzygnięcia i jego motywów.

Niezasadny jest w końcu zarzut dotyczący nadmiernej surowości kary orzeczonej w stosunku do R. S.. Skazany po raz trzeci popełnił ten sam czyn o znacznej społecznej szkodliwości, nie reagując na wcześniej orzekane wobec niego łagodniejsze sankcje. Zgodnie natomiast z treścią art. 42 § 4 w zw. z § 3 k.k. Sąd był zobligowany do orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

W świetle oczywistej bezzasadności podniesionych zarzutów, wydaje się, że rzeczywistą intencją skarżącego było doprowadzenie do ponownego rozpoznania sprawy, mimo niewystąpienia ustawowych przesłanek do wszczęcia postępowania kasacyjnego. Pod pozorem naruszenia przepisów postępowania autor kasacji dąży więc do zmiany rozstrzygnięcia o winie lub złagodzenia kary, którą skazany uznaje za nadmiernie surową, co jest sprzeczne z treścią art. 523 § 1 k.p.k. Przypomnieć w tym miejscu należy, że „postępowanie kasacyjne ani nie stanowi trzeciej instancji, ani nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy zakończonej już przecież prawomocnym wyrokiem” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2019 r., V KK 96/19. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala na prowadzenie "trzecioinstancyjnej" kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji, chronionego przymiotem prawomocności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18). Nieusatysfakcjonowanie wyrokiem Sądu odwoławczego nie uzasadnia takich dążeń, które w świetle obowiązujących przepisów trzeba uznać za niedopuszczalne. Pozbawioną ustawowych podstaw kasację należy zaś ocenić jako bezzasadną w stopniu oczywistym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.